

Oli jouluaatto, jotain 1967. Lähdin viemään perinteistä joulupakettia tädilleni Teiskon Kaanaaseen. Maisemat oli mustia , lunta ei missään. Noin 6 km matka sujui mukavasti polkupyörällä. Vielä kun oikaisin "kankaitten" kautta, olin perillä puolessa tunnissa. Matkalla muistelin keväällä poisnukkunutta äitiäni. Yleensä veimme paketin hänen ja siskoni kanssa. Vesi tuli silmiin. Saavuttuani perille, sain kuulla, että tätini oli kuumeessa ja talon ainoa lehmä oli poikunut juuri. Tätini ei jaksanut mennä navetalle ja isäntä , sekä poika eivät olleet opetelleet lypsy hommia. Minä olin pakon sanelemana joutunut lypsämään jo 2-3 vuotta. Lypsin ternimaitoa pullistevat utareet melkein tyhjäksi. Onneksi lehmä oli ns. helppo lypsettävä. Kyllä lehmä oli sen oloinen, että olisi sanonut KIITOS jos olisi osannut sen sanoa. Sitten oli äänekkään vastasyntyneen vuoro. Vatiin maitoa ja sormikikalla vasikka alkoi juoda. Heiniä ja kuivikkeita , sillain vähän reilummin , koska olihan nyt jouluaatto !!! Kun tulin pirttiin, nenäni haistoi ihanan ruuan tuoksun. Täti oli isännän ja pojan kera loihtineet maukkaan päivällisen. Nälkä olikin siellä navetassa ilmoitellut itsestään. Kannussa oli kotikaljaa, niin luulin, Siemaisin lasillisen ja toisenkin janooni. Sitten alkoi päässä surista ja selvisi, että kannussa olikin joulusahtia!! Paluumatka olikin hassteellinen. OLi satanut lunta ja lisää tuli koko sjan. Katsoinkin viisaammaksi talutella pyörä kotiin. Saavuin kotopihaan ja kömmmin hetekkaan. Sisko kysyi , miten meni. Hyvin meni, sanoin. Isä oli pitkällä sairaala jaksolla. Vedin peittoa korville ja ristin käteni. Taisi siinä muutama kyynelkin tirahtaa. Hyvän mielen toi , että sain auttaa ystäviäni.